

Press och information

Europeiska unionens domstol
PRESSMEDDELANDE nr 7/20
Luxemburg, den 28 januari 2020

Dom i mål C-122/18
Kommissionen mot Italien

Italien borde ha sett till att myndigheterna i sina handelstransaktioner med privata företag iakttar betalningsfrister på högst 30 eller 60 dagar

I dom av den 28 januari 2020 i mål C-122/18, kommissionen mot Italien (direktiv om bekämpande av sena betalningar), slog domstolen (stora avdelningen) fast att **Italien hade åsidosatt direktiv 2011/7 om bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner**,¹ eftersom denna medlemsstat **inte hade säkerställt att dess myndigheter, när de är gäldenärer i samband med sådana transaktioner, faktiskt iakttar de betalningsfrister på högst 30 eller 60 kalenderdagar** som föreskrivs i artikel 4.3 och 4.4 i direktivet.

Kommissionen, som hade mottagit flera klagomål från italienska ekonomiska aktörer och sammanslutningar av ekonomiska aktörer som påtalade de orimligt långa frister inom vilka de italienska myndigheterna systematiskt reglerade sina fakturor avseende handelstransaktioner med privata aktörer, väckte talan om fördragsbrott mot Italien vid domstolen.

Italien gjorde till sitt försvar gällande att direktiv 2011/7 endast innebär en skyldighet för medlemsstaterna att, i den lagstiftning genom vilken direktivet införlivas och i avtal om handelstransaktioner där gäldenären är en av medlemsstatens myndigheter, säkerställa maximala betalningsfrister i enlighet med artikel 4.3 och 4.4 i direktivet samt föreskriva att borgenärerna, för det fall dessa frister inte iakttas, ska ha rätt till dröjsmålsränta och ersättning för indrivningskostnader. Enligt denna medlemsstat kräver dessa bestämmelser däremot inte att medlemsstaterna säkerställer att deras myndigheter faktiskt iakttar dessa tidsfrister under alla omständigheter.

Domstolen underkände detta argument med motiveringen att artikel 4.3 och 4.4 i direktiv 2011/7 även ålägger medlemsstaterna att se till att de betalningsfrister som föreskrivs i den bestämmelsen faktiskt iakttas av deras myndigheter. Domstolen påpekade bland annat att unionslagstiftaren, med hänsyn till det stora antalet **handelstransaktioner där myndigheterna är gäldenärer i förhållande till företag** och till de kostnader och svårigheter som **senare betalningar från myndigheterna** medför för företagen, haft för avsikt att ålägga medlemsstaterna skärpta skyldigheter vad gäller transaktioner mellan företag och myndigheter.

Vidare underkände domstolen Italiens argument att myndigheterna inte kan ådra sin medlemsstat skadeståndsansvar när de agerar inom ramen för en handelstransaktion (*jure privatorum*) och alltså utanför deras myndighetsutövning. En sådan tolkning skulle nämligen innebära att direktiv 2011/7, i synnerhet artikel 4.3 och 4.4, som **ger medlemsstaterna en skyldighet att se till att de betalningsfrister som föreskrivs i denna artikel faktiskt iakttas vid handelstransaktioner där gäldenären är en myndighet**, förlorade sin ändamålsenliga verkan.

Slutligen framhöll domstolen att den omständigheten, även om den skulle anses styrkt, att situationen med sena betalningar från myndigheterna i de handelstransaktioner som omfattas av direktiv 2011/7 håller på att förbättras inte kan föranleda någon annan bedömning än att Italien

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/7/EU av den 16 februari 2011 om bekämpande av sena betalningar vid handelstransaktioner (EUT L 48, 2011, s. 1).

underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt unionsrätten. Enligt fast rättspraxis ska förekomsten av ett fördragsbrott nämligen bedömas mot bakgrund av **den situation som rådde i medlemsstaten vid utgången av den frist som har angetts i det motiverade yttrandet, det vill säga i förevarande fall den 16 april 2017.**

PÅPEKANDEN: Kommissionen eller en annan medlemsstat får väcka talan om fördragsbrott mot en medlemsstat som underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt unionsrätten. Om domstolen finner att fördragsbrott föreligger är den berörda medlemsstaten skyldig att skyndsamt rätta sig efter domen. Om kommissionen anser att medlemsstaten inte följt domen kan den väcka en ny talan med yrkande om ekonomiska sanktionsåtgärder. För det fall uppgift om hur ett direktiv införlivats med nationell rätt inte lämnats till kommissionen får domstolen, på förslag av kommissionen, förordna om sanktionsåtgärder redan i den första domen.

Detta är en icke-officiell handling avsedd för massmedia, och den är inte bindande för domstolen.

Domen i [fulltext](#) publiceras på webbplatsen CURIA den dag då domen meddelas.

Kontaktperson för press: Gitte Stadler ☎ +352 4303 3127